

OFICIALIZAREA COLECTIVIZĂRII

În plină campanie de represalii când sângele începuse să curgă, pe 1 august 1949, s-a publicat Decretul nr.319, în Buletinul oficial nr.51/&-08-1949 prin care se aproba organizarea Gospodăriilor colective la propunerea Ministerului Agriculturii prin Hotărâri ale Consiliului de miniștri.

ȚĂRANII ÎȘI APARĂ PREOȚII

Slujitorii altarelor reprezentau hrana sufletească a satelor în această perioadă când se da asaltul pentru distrugerea ei.

Pe ziua de 6 august securitatea a venit în comuna BUTEA situată la nord de orașul Roman, ca să aresteze pe preotul Gheorghe PETZ. Două mașini care au adus securiștii ca să-l aresteze pe preot, au fost răsturnate și clopotul bisericii a început să bata a primejdie. Peste 3000 de țărani s-au adunat, venind cu furci și topoare pentru a-l salva. Se repeta acțiunea ce avusese loc cu o jumătate de an înainte, pe 15 martie 1949 în comuna Fărăoani-Răcăciuni, unde au fost morți și răniți.

Și de data aceasta a avut loc o ciocnire, au fost răniți la "Poarta Scheii". Armata a sosit aducând o tanchetă și un tun în timp ce un avion survola locul aruncând petarde pentru a împrăștia mulțimea.

Pe lângă preotul Petz Gheorghe, au mai fost arestați țăranii: BALINT, Cotnăreanu (împușcat la Cernavodă în timpul muncii forțate), Blaj, Albert GAL, Iosif PETRINA, Iosif MEDVEȘ, Dumitru Petrina și mulți alții. Arestații au fost duși la securitatea din Roman unde au fost torturați de securiștii Davidovici și Pârvu din Trifești, înainte de a fi condamnați.

PENTRU PÂINE AU PUS MÂNA PE FURCI ȘI BUCOVINENII

Hotărârile Decretului 306 și H.C.M. 774/21-07-1949 că "nici o gospodărie agricolă nu va putea treiera fără prezentarea carnetului de cote, iar morile nu vor măcina cerealele producătorilor decât pe bază de adeverința de predare a a-cestora ", au fost motivul pentru care și pe bucovineni i-a cuprins disperarea. În comuna ROGOJEȘTI, situată pe pârâul Molnița, afluent al râului Siret, la mai puțin de 10 km de frontiera modelului sovietic, de peste o săptămână se instalaseră politrucii de la județeană, căutând să-i forțeze pe țărani să facă arii.

În această regiune oamenii obișnuiau să-si ducă cerealele în șură unde și le treierau cu batozele ce le aduceau acasă. Din acest punct de vedere au refuzat să ia carnetele de cote.

Pe 31 iulie 1949 ,coincidența era identică ca zi și ca motiv cu cele ce se petreceau la Apateu, Sepreus, Somoșcheș etc, și la Rogozești, distanță de 3-400 km. Șeful de post a intervenit să ia apărarea celor doi activiști alungați. Mulțimea a ripostat și omul forței, plutonierul Vârgolici, s-a văzut lovit și tăvălit pe jos. Anunțându-se securitatea, au sosit la fața locului două camioane cu milițieni care au ocupat satul, trecându-l sub teroare. Între timp, cu ajutorul informatorilor din comună, a făcut o listă cu cei socotiți activi și în noaptea de 6/7 august s-a trecut la arestarea lor. Cel ce a contribuit la întocmirea listei a fost Onofrei Socaliuc, omul securității. Printre cei arestați: BORIS Dumitru, CIRIPANIUC Vasile, CAICIUC Elena, COZLAC Vasile, IOANICIUC Olimpia, MAIDANIUC I.Gheorghe, Ștefan SIMINICIUC...

După ce securitatea din Suceava i-a torturat, au fost condamnați printr-un proces înscenat ca "instigatori". Aici, sutele de țărani au strigat însuflețiți: "Afara cu bolșevicii. Nu avem nevoie de autorități comuniste." Gheorghiu Dej, în fața valului de răscoale, pe 22 august amenința că regimul de democrație populară va zdrobi fără cruțare orice încercare de grupare sau de rezistență față de măsurile economice și sociale luate de partid și guvern.

UN OM OMORÎT PENTRU CĂ ȘI-A HRĂNIT PASĂRILE CU OVĂZ

Calafindești, comună situată pe podișul Dragomirnei, între izvoarele pârâului Hăinuța, la vreo 15 km răsărit de Rădăuți, a cunoscut o dramă grozavă ce a cutremurat întreaga regiune, arătând barbaria comunistă.

În seara de 5 august 1949, DIACONESCU Amfilohie a lui Pintilie din comună, tată a 5 copii, s-a întors de la coasă cu doi snopi de ovăz în căruță, nu de grâu, pentru a da la pasări. Erau cosiți de pe ogorul lui. Ochii vigilenți ai satului l-au văzut, l-au reclamat și l-au arestat.

A doua zi, de Schimbarea la față, pe 6 august, peste 200 de țărani revoltați s-au dus la miliție cerând eliberarea lui: "pentru-un snop de ovăz arestați un om?"

Moșașă comunală, Pruna, a anunțat autoritățile de la județ fiindcă firele telefonice de la primărie și miliție fuseseră rupte. Au sosit două camioane cu miliție și, pentru că sătenii nu voiau să se împrăștie, au tras în plin și au împușcat pe Vasile CACIUR, care a murit pe loc. În timp ce mulțimea se împrăștia, s-a continuat să se tragă, fiind împușcați Filon ALEXEI și Dumitru IRIMESCU. Amfilohie DIACONESCU, eliberat, a fost rănit grav și dus la spitalul de la Rădăuți. Printre cei răniți se numără: Ilie SILION, Maxim FLOREA, Ileana HAVRIȘ și Gheorghe DIACONESCU, unul dintre cei cinci copii ai mortului. Miliția a venit seara și pe cei morți i-a ridicat din mijlocul familiilor care-i pregătea de înmormântare și i-a dus îngropându-i într-un loc necunoscut.

Famiiliile au fost ridicate și duse la Saligny, în Dobrogea, chiar în seara de 6 August: DIACONESCU Eleonora (soția mortului), DIACONESCU Zamfira (fata), DIACONESCU Tănase (fiu), DIACONESCU Vasile(fiu),

DIACONESCU Leonte(fiu). Peste o săptămână au mai fost arestați de către securitate următorii: DIACONESCU Gheorghe(fiul rănit), DIACONESCU Dumitru, Nuță BĂNCESCU, Pamfil CIOBANU , Sava LAZURCA, SILVESTRU LAZURCA, Gheorghe LAURIC, Gheorghe HOLOCA, Marchidan LAURIC, Loghin LAURIC, Filon PREPELIȚA, Vasile POPESCU și Marcian POPOVICI.

SA MĂNÂNCE "BURUIENI ȘI URZICUȚE"

FRĂTĂUȚII NOI este cea mai de nord comună, așezată lângă frontiera cu "sora" cea mare, la circa 30 km nord de Rădăuți. Si aici țărani nu înțelegeau să constituie arii pentru treieratul grâului. Partidul grijiului a trimis o echipă de U.F.D.R.-iste pentru a duce muncă de lămurire cu femeile, ca acestea la rândul lor să-si convingă bărbații, ca să ducă grâul la arie. Era pe 7 august 1949. Femeile s-au plâns suratelor lor de la oraș că nu au ce da la copii să mănânce, deoarece morile refuză sa macine.

Hilda Rotaru, șefa U.F.D.R.-istelor le-a spus în bătaie de joc să mănânce "buruieni și urzicuțe", ca pe vremea foametei. S-a iscat o ceartă și secretarul organizației de partid Ștefan Șotnar, care a intervenit să le despartă, a fost lovit. Primarul a anunțat securitatea din Rădăuți, de unde au venit două camioane cu milițieni, conduse de lt. de securitate Karl Segal.. La primărie se adunaseră circa 1.000 de țărani care cereau dreptul de a-și treiera grâul, ca înainte. Karl Segal, care avea instalată pe mașină o pușcă mitralieră, i-a somat să se împrăștie spunându-le ca "ieri la Calafindești am mai împușcat vreo 7". Deoarece țărani stăteau pe loc, Karl Segal a descărcat mitraliera în ei ucigând pe loc pe Ion Davideanu si Ion Andrișan, de câte 20 ani fiecare și pe Ilarion Irimescu-Cuciureanu; Vasile Isopescu, de 18 ani, a fost grav rănit și a murit la spitalul din Rădăuți.

Titus al lui Costea a fost rănit și dus la spital, ceilalți nu s-au declarat de frica arestării. Morții au fost ridicăți și înmormântați la Rădăuți în loc secret. Comuna a fost ocupată cu grănicerii de pe frontieră și milițieni, trecându-se imediat la arestări. Familiile celor morți au fost imediat arestate și duse în domiciliu obligatoriu în Dobrogea.

Primarul si cei din comitetul de partid, au întocmit lista cu cei de care voiau să scape și a dat-o securității care, după o săptămână, a arestat peste 20 de persoane, pe care le-a dus la securitate. Printre ei se aflau: Vasile ANDRIȘAN, Constantin NICOARA, Catrina NICOARA, Eugen NICOARA, Vasile ȘTREANGA, Gavril UNGUREANU, Maria PANDACIUC, Catrina BUCEVSCHI...Timp de șase săptămâni au fost anchetați și schingiuți de căpitani de securitate Karl Segal, Cantor si locot. Dobrotă Frenchel și Mihai Rusu, care le-au înscenat un proces de "instigare" la revoltă . Unii au fost eliberați, dar cei de mai sus au ajuns la Trib.mil.Iași care i-a condamnat prin Sent.nr.167/21-februarie 1950. Maria PANDACIUC a primit 8 ani. Catrina Bucevschi a născut în închisoare și a continuat să-si facă condamnarea. Averele le-a fost confiscată și dată colectivului care s-a înființat.

A CURS SÂNGE ȘI ÎN COMUNA BĂLĂCEANA

Situată la circa 25 km. vest de Suceava, comuna Bălăceana a cunoscut și ea teroarea deslănțuită tot pe 7 august 1949. Și aici s-a tras în plin pentru că țărani au refuzat să ducă grâul la arie și a fost împușcat Ioan DOBOȘ a cărui familie a fost imediat arestată și trimisă în Dobrogea.

Au mai fost răniți Gheorghe ARCALEAN, Dumitru BLEORT, Dumitru SASU, Ilie SASU, Mihai SASU și soția lui Grigore URSACHE, toți fiind arestați și duși la Suceava. După indicațiile primarului și ale organizației de bază, au mai fost arestați următorii: Ștefan BLEORUT, Dumitru COBAN, Dumitru GALAN, Gheorghe GROSAR, Gheorghe HULUBEI cu soția, POMOȘOAIĂ și Marinică TODERAS.

Au cunoscut chinurile anchetei la securitatea din Suceava și deportarea. Comuna STROIEȘTI, situată la izvorul pârâului Botoșeni, la 10-12 km vest de Suceava, a cunoscut și ea revolta împotriva cotelor abuzive. Dar aici n-a curs sânge, au avut loc numai arestări și deportări.

FAMILIILE CELOR EXECUTAȚI DIN BANAT DUȘI IN D.O.

Partizanii din mișcarea de rezistență condusă de col. Ion UȚĂ, comandor DOMASNEANU Petre și avocat Spiru BLĂNARU, au fost executați, unii pe 16 iulie, alții pe 2 august. Aceasta avea loc în plină revoltă a țăranilor contra cotelor obligatorii, care au avut loc într-o desfășurare sângeroasă în județele Bihor, Arad și începuseră și în Timiș. Cum șefii represiunii erau Ambrus Coloman și Moiš Aurel, după obținerea ordinului de execuție a "instigatorilor" și de deportare a familiilor, a hotărât să trimită în domiciliu obligatoriu și familiile celor executați la Timișoara pentru participare la mișcarea de rezistență din munții Semenic.

În luna august 1949 au fost ridicăți din Domasnea-Severin următorii:

- HORESCU Ana, mama lui Nicolae Horăscu arestat toamna lui 1949 ca partizan.
- HORESCU Marița, soția lui Nicolae Horescu, arestat cu fiica lui Ana
- BLĂNARU născută HERESCU, soția lui Spiru BLĂNARU, grav bolnavă.
- BLANARU-HORESCU Corneliu, fiul lui Spiru BLANARU, în vârstă de 3 ani.
- RĂZVAN Ana, mama lui Marița HORESCU, a murit în D.O. în 1952 la Cuza Vodă.
- RĂZVAN Ilie, tatăl Mariței HORESCU, a murit în D.O. în 1952 la Cuza Vodă. Se poate observa politica de distrugere a familiei, de la nepoți, la străbunici.

Toț din familia lui PUȘCHITĂ Petre, zis Mutașcu, executat, au fost duși în D.O. PUȘCHITĂ Maria cu doi copii, PUȘCHITĂ Ion, copil de 9 ani și PUȘCHITA Eva, fiică de 12 ani.

Din comuna Teregova a fost ridicată mama și soția luptătorului Ion MARÎTESCU, executat în lotul Spiru Blănaru.

La început au stat la Poarta Albă și apoi mutați în com. Cuza Vodă, până în 1956 când au revenit în comunele de baștină, având norocul -dacă se poate numi acesta noroc- că nu se făcuse colectiv și s-au așezat în casele lor.

Acest an 1949, în care țărănimea a fost terorizată și a căzut lovită de gloanțele ucigătoare ale securității în apărarea roadelor pământului, a mai fost lovită și prinuciderea celor mai buni fii care, din sate, urcaseră în munte pentru a apăra glia strămoșească.

Cei ce muriseră luptând în Banat, în același timp cu cei de la muntele Mare în martie 1949, nu avuseseră nici o legătură între ei, fuseseră mânați de simțul datoriei, urmărind a lăsa moștenirea întreagă și nealterată. Ei fuseseră țărani, după cum țărani fuseseră și cei din lotul Spiru Blănaru, executați pe 16 iulie la Timișoara, sau cei din lotul Nicolae Dabija, uciși mișelește pe 28 octombrie 1949 la Sibiu.

CU CÂT TEROAREA ERA MAI MARE CU ATÂT CREȘTEA ȘI REZISTENȚA ȚĂRANULUI

Modelul sovietic era urmărit întocmai: "...Să nu se acorde acte doveditoare a proprietății asupra pământului. Politica față de mica proprietate urmează acest curs pentru a face gospodăria particulară nerentabilă. După aceea trebuie începută colectivizarea. În cazul în care ar interveni o rezistență mai mare din partea țăranilor, trebuie redusă împărțirea mijloacelor de producție repartizate lor, concomitent cu creșterea obligațiilor de predare a cotelor. Dacă nici așa nu se ajunge la rezultatul scontat, trebuie organizat ca agricultura să nu poată asigura aprovizionarea cu alimente a țării, astfel ca necesarul să trebuiască acoperit prin import."

Deci România fusese adusă în situația disperată când, după cotele de grâu, țăranii fuseseră obligați să dea și cote de porumb, de cartofi...

Și cu toate acestea nu reușiseră până la sfârșitul anului să "înființeze" decât 56 de colhozuri. Si cât sânge cursese?!

În fața acestei situații, guvernul impus de Moscova a trecut la munca de "lămurire", o altă metodă diabolică de tip stalinist. Au fost trimiși în campania de colectare, adică de a le lua țăranilor totul din pătule sau ascunzători, totul de pe masa lor și de la gura copiilor, 99.200 de agitatori, iar pentru a forța campania de însămânțări din primăvară, au fost expediați pe capul țăranilor 115.543 de membri de partid. Aceștia erau permanent pe teren. Afară de aceștia, duminicile au fost trimiși alți circa 200.000 agitatori. După datele furnizate de ei, ca să "descrețească" frunțile celor de la sate, le-au trimis și 5975 echipe cultural-artistice.

Se mergea din casă-n casă și chiar pe tarlale pentru a-i "lămuri" de necesitatea înființării colectivului și a muncii "științifice" în comun.

MUNCA DE NOAPTE

După povestirea reală a lui Ion Dulea, secretar de tineret în raionul Buftea, comuna Arcada. În noul asalt dat asupra țărânimii s-au folosit intelectualii satelor și tinerii U.T.-ciști purtați prin alte sate decât în cele de origine și dispersați în echipe ca să nu se jeneză unul de altul. Ca material de lucru li se da pătură, mașină dubă sau jep american și hârtii de iscălit. Elementele de bază erau convocate seara la raion, după ce veneau de la serviciu. O scenă autentică petrecută în comuna Joița.

Spre seara o mașină mică se oprește la poarta Coanei moașe. Cineva intră în casă și după un sfert de oră iese cu ginerele. Lumea satului nu dormea, deși era după o zi de muncă grea la câmp. Numai ochi și urechi...

Leana lui Proțap își face de lucru cu niște sămânță de cânepă pe la coana moașe, după ce mașina îi plecase de la poartă. Era timpul Babelor și vroia să fie pregătită cu de toate, din timp.

- Taia Ioană, da greu mai gălesc timp să te mai văd. De „cu munca. Numai nevoia te mai împinge. Iacă nu cumva ți se află niște sămânță de cânepă în plus, că numi ajunge la fâșia de la stăvilă.

- N-am Leano. că ți-as da cu plăcere, că eu nu mai pun. Nu mai vrea ginerele să mă ostensc cu toate nimicurile.

- Eh, așa este când ai stâlp la poartă. Băiat descurcăreț și iute ca argintul viu.

- Așa este Leano. dar nu are timp de ale casei. De abia veni de la lucru, și mașina de la raion...după el. II luă...c-au nevoie de el.

- Cum să n-aibă nevoie, că doar este secretar de tineret aici în sat. Și dădu să plece...Făcu vreo doi pași, se opri și cuteză, de parcă și-ar fi adus aminte:

- Da ce mai zici matale, ne-or mai lăsa să băgăm și anul ăsta boabele în pământ?

- Depinde de necesități, de ce-o hotărî plenara, răspunse coana moașe umflându-se oleacă. De...avea 4 clase primare, dar acum de când cu ginere cu 7 clase, învățase cuvinte noi și știa unde să le folosească.

Leana plecă nemulțumită...nu aflase nimic.

.....

La raion, la Buftea, toate încăperile erau pline. Veniseră de peste tot și așteptau să primească plicurile cu misiunea. Înainte de a le înmâna sarcina, secretarul de partid le-a spus că în ei s-a pus toată încrederea. Victoria socialismului depinde de concursul lor. Trebuie să meargă în noaptea asta să lămurească încăpățânații care nu intră în colectiv. "Pe toată lumea trebuie s-o faceți să iscălească. Așa suntem noi comuniștii, ne străduim să le aducem fericirea cu forța. Vreau să felicit pe tov. Ion Dulea care și-a convins soacra, pe coana moașe, să se înscrie prima în colectiv, un

exemplu pentru sat.(moașa nici nu visa că ginerele îi iscălise cererea de înscriere în colectiv).O să fie prima pe panoul de onoare. Si acum vă dau plicurile în care fiecare responsabil de mașină va găsi indicată comuna unde mergeți, mașina ce o aveți la dispoziție și numele celor care trebuie să iscălească înscrierea în colectiv."

Mișcați de încrederea acordată, aceste cadre tinere au plecat în miez de noapte să "fericească" pe țărani. Treziți din somn după o zi de muncă, i-au ridicat forțat, așa cum veniseră la poartă să vadă...ce s-a întâmplat. Suiți în mașină, li se punea pătura în cap și oamenii erau purtați pe drumuri de țară sau pe miriște, timp nemăsurat, după caz. Unul rupea tăcerea:

- Bade Ioane...de ce nu te înscrii în colectivă? Nu vezi că ai rămas printre ultimii? Te opui dumneata bunăstării pe care regimul urmărește s-o aducă la sate? Crezi că o să țină cineva cont de dumneata? O să-ti vezi copiii plângând pe bătătură, dați afară din servicii, neputând învăța, că de...dușmanii poporului nu pot beneficia de avantagii...!O să sară pe dumneata și o să ajungi la proces că te-au bătut copiii...ba că au cedat partea lor colectivei fără să te întrebe... că ei înțeleg realitățile...nu se opun...O să cheltuiești și tot n-ai să câștigi...că justiția acum este a poporului...a noastră care dorim binele...

După această introducere lămuritoare, omul spunea prima dată "nu" și motiva:

"Pământul nu este al meu, l-am moștenit și tata a vărsat sânge în război și apoi la pământul moștenit s-a adăugat și al nevestei și știi dumneata că nevasta nu-și dă partea ei. Și dacă ceilalți o să fie fericiți că au intrat în colective...să mă lase pe mine sărac pe bucata mea de pământ, s-o muncesc din zori până-n noapte, să-mi hrănesc vitișoarele și orăteniile, că si ele au suflet...Că dacă eu o să merg cu tinicheaua la cazan, pentru ele nu o să-mi dea nimic..."

La refuzul gospodarului, se schimba tonul discuției și intervenea altul:

-Lasă-l mă ... nu vezi că ăsta nu știe de vorbă bună. Vrea să zică că el nu se bagă în cârd cu țiganii, cu golani...tu vezi că asta este...

Și-n acest timp, îi trăsnea una în cap de-1 amețea. Omul țipa și loviturile nu mai conteneau. Un altul încerca să calmeze spiritele.

-Lasă-l mă...că semnează omul...are copilași. Iar un altul intervenea:

- Ce, ăsta e om să-și mai vadă copilașii! Ia oprește mașina să-i trag un glonț s-o terminam cu acest bandit, dușman al poporului.

Mașina oprea. Din nou o lovitură cădea unde se nimerea, peste bietul om acoperit cu pătura, în timp ce o voce se ruga:

-Lasă-l mă că iscălește... Nu-l împușca...Dă-i omului timp de gândit...să-si facă socoteala. . .

Mașina iar pornea, hurducându-se mai tare. Trecea peste arătură în timp ce pumnii cădeau cu nemiluita peste nenorocitul acoperit și înghesuit.

După o altă bucată de timp iar începeau întrebările, jocul cu un apărător și cu un călău continua, până ce se oprea mașina.

- Ei, ce faci? Iscălești sau...iar cocoșul unui pistol clănțănea de zor în gol.

Câte unul speriat căuta să câștige timp...

- Pentru partea mea așa iscăli, dar nu știu carte...

- Bine mă...Dă încoace hârtia și pune deștul și îi scotea mâna de sub pătură, îi dădea cu ceva pe degetul mare și îi apăsa pe o hârtie, spunându-i altuia:

-Trece-l pe listă, să meargă la alfabetizare...și trece-l bursier că a fost om înțeleghător.

Pătura era smulsă de pe cap și bietul om era îmbrâncit din mașina care pleșca să; mai facă o normă.

Nefericitul aruncat în drum, dezmeticindu-se își da seama că se găsea după atâta cale...tot la marginea satului. Nici nu-i venea să se ducă acasă să-i spună nevestei ce o așteaptă...pentru partea ei. De multe ori se lua de bun "deștul" pus, că era al capului de familie. Nu însemna fals în acte publice ci doar ceartă și neliniște în familie.

Acei care nu cedau și nu puneau nici semnătura, nici degetul, continuau să se plimbe cu mașina, să primească lovituri, la care se adăugau de data aceasta și înjurăturile. Iar opriri, iar amenințări cu moartea, iar lătrat de pistol, iar hurducături până se crăpa de ziuă. Atunci erau asvârliți din mașină...amânându-li-se înscrierea până la altă campanie organizată.

Mașina grăbea spre raion. A doua zi lucra în producție, la întreprinderea de unde fusese pusă la dispoziția partidului.

Raionul transmitea imediat, mai sus, că sarcina fusese îndeplinită în parte și atâtea familii ...au acceptat să se înscrie în gospodăriile colective... Nenorocirea venise pe capul bietului țăran.

UN BILANȚ TRAGIC AL ANULUI 1949

Starea de nemulțumire cuprinsese toată țara și manifestările contra sistemului de asuprire prin cote se manifesta de la Cobadin (Dobrogea) pana la Atea (Satu Mare) și de la Rast (Dolj) la Rogojești (Bucovina). Represiune sângeroasă a avut loc și în jurul Marghitei (comunele Abram, Ghida și Cohani), precum în tot Bihorul până la Curtici unde cap. Pancovici a "pacificat" terenul cu mitraliera întrecându-l în vărsare de sânge pe lt. Karl Segal, în operațiunile de la Calafindesti și Frătăuți.

Nu s-a lăsat mai prejos nici col.Patriciu Mihai, că doar era mai mare în grad și lucra direct cu A.Nicolschi, "pacificând" și el cu echipa lui de criminali, aruncându-i la marginea drumurilor de țară, pentru intimidare, pe: BRUSTUR Remus din Lechința pe 1 aug.1949, Kiss Istvan împușcat pe 20 iulie între Vad și Mitresti, Kacso Ștefan din Miercurea Nirajului pe 9/10 august la el acasă, Nagy Laszlo împușcându-l înainte de a se înnopta (pe 12 aug. la marginea satului Curteni), pe S Iosif împușcându-l în plina zi pe 7 aug. la marginea Vătașului, pe când Tințaru A.Ion, fusese ucis în securitatea din Blaj. Încurajat că nimeni nu l-a întrebat de ce a făcut acest genocid, Patriciu a continuat

după cum vom vedea și în anul următor.

Crăciun Gheorghe, un alt călău înăscut și făcut colonel s-a arătat tot așa de sângeros, torturând și executând grupul Nicolae Dabija în vestita Dumbravă a Sibiului. Au fost și cazuri izolate, ca Rădeanu Vasile din Scânteia-Vaslui, care a făcut manifeste cu abuzurile comuniste și Juncu I. Ion din Dragomirești-Neamț, care le-a atras atenția comuniștilor ca-i va spânzura pe toți în frunte cu comitetul provizoriu, pentru colectivizare.

1949 / 1950

După crimele înfiorătoare săvârșite pe teritoriul Transilvaniei, ei contra țăranilor ce se împotriveau colectivizării sau întovărășiei, cadavrele fiind lăsate la marginea drumurilor de țară pentru a înspăimânta populația la acțiunile de genocid efectuate în Moldova și Muntenia, s-a procedat altfel.

Zbirii securității, Poppig Ianos (Suceava), Blehan Octavian (Iasi), Karl Segal (Roman), Fuchs Iani (Fălticeni), Rukenstein (Botoșani), după asasinarea în beciurile securității pentru care trebuiau să încheie procese verbale false, când au primit dispoziția să "ajute" la urgentarea colectivizării, au trecut la arestarea țăranilor "neascultători", ducerea lor noaptea în păduri și asasinarea, urmând să fie acoperiți cu pământ în gropi comune.

S-au descoperit astfel de gropi comune la:

DEALUL MĂRULUI - punct situat la circa 300 metri, între km.59-60 de pe șoseaua Roman -Vaslui. Pe lângă oasele neidentificate și resturi vestimentare se găseau și două monezi cu valoare de 5 lei și data emisiei 1948. Aceasta dovedea că nu erau din timpul războiului, ci din epoca la care ne referim. În sprijinul fixării datei avem declarația șefului de post (Șoldanescu V. Ion) care pentru faptul că a raportat superiorului, a fost amenințat cu împușcarea dacă nu-și ține gura. A fost trecut în cadrul disponibil și condamnat de T.M. Iași în aprilie 1950:

Procesul verbal de deshumare a fost semnat de 8 persoane, printre care ing. Ioan Roșca, fostul deținut politic Nicolae Popa și alții din Piatra Neamț, datat 3 nov. 1990. Istoricul Livia Dandara s-a alăturat grupului, sfătuind cum să se facă săpăturile pentru a se descoperi cât mai multe indicii ajutoarei depistării lugubre descoperiri, având o contribuție majoră.

DEALUL BALAURULUI - unde au avut loc mai multe execuții, și se pare că au fost asasinați țărani răsculați din comunele Butea sau Băcești din jurul Romanului.

La COTUL CIOCOITEI - s-au făcut execuții descoperite într-o tarla de in.

POIANA CAESCULUI - ar fi fost locul îngropării a circa 40 victime.

La POIANA LUI VÂRLAN - ar fi fost îngropate 16 victime printre care și o femeie.

Din lipsa voinței politice a guvernului de după 1990, urmaș al înaintașilor comuniști, în care rolul hotărâtor îl aveau foștii securiști, lucrările au fost oprite și cercetările manipulate în timp ca să se aștearnă uitarea.

Descoperirea de la CĂCIULAȚI îți lasă impresia că te găsești deja pe teritoriul URSS. La Căciulați, aproape de lacul Caldărășani, securitatea își instalase un centru de "selectare" a nemulțumiților în urma dispozițiilor primite ca securitatea să răspundă direct de adunarea cotelor de grâu.

Ca urmare, mecanicul Iștoc Isidor, făcut sublocotenent, ajutat de Foți Alexandru, au "muncit" însă la colectarea țăranilor din Dragoesti, Roșiori, Dridu, și a omorât la ei.

CEL MAI SINGEROS AN - 1950

A curs sânge mult, nevinovat, sub regimul instaurat de comuniști, dar parca nivelul atins în acest an 1950 n-a mai fost depășit decât de Ion Iliescu după 22 Dec. 1989, când a fugit Ceaușescu și "teroriștii și-au făcut de cap trăgând din toate părțile, și peste tot în țară, în oameni eliberați.

Acum în 1950 au fost ridicați din închisori, oameni, în majoritate țărani, condamnați prin înscenări, cu pedepse de la 15 la muncă silnică pe viață. Prin Ordinul 10.007, semnat de A. Nicolschi, au fost asasinați la Timișoara între 25 februarie până la 5 aprilie. Numărul deținuților s-a ridicat la 83. Au fost aruncați la Pădurea Verde de la Timișoara, iar moartea lor a fost înregistrată în 14 august 1957 la Starea civilă din Timișoara, într-un registru ținut secret.

În februarie 1950, se dă directiva -în forța și prin forță- la campania de construire a socialismului.

Prin Buletinul oficial din 30 martie, se dispune ca întreaga producție agricolă, vegetală și animală, să fie predată statului. În fața presiunilor și a șicanelor activiștilor de partid, familia fostului primar PNT, Victor Dumitru din satul Brădiceni, com. Dolhești, jud. Fălciu, nu se lasă intimidată de amenințări și merge împreună cu alți săteni peste comunistul Bujor Vasile. Arestați pe 14 feb., "chiaburii" au fost judecați și condamnați prin Sent. 626 din 18 iulie 1950.

ÎNCĂIERARE PE MALUL PRUTULUI

În comuna GORBAN, situată la vreo 35 km nord de Huși, vis-a -vis de modelul sovietic, organizația de partid s-a întâlnit în seara de 14 martie 1950 și a hotărât ca a doua zi, cu primarul și 4 tractoare să iasă pentru ararea a 4 hectare de pământ din islazul comunal, pentru a face grădină de zarzavat. Dar islazul era al obștii sătești. A doua zi dimineața, când s-au dus autoritățile au găsit acolo vreo 50 țărani cu pluguri fracționate de cai și boi. Primarul a pus mâna pe funia boilor trași în fața unui tractor iar tovarășul Grigore Ignat, îndemnat de secretarul organizației de bază, a apucat de coarnele plugului să-l scoată din brazdă. Țăranii le-au spus să se potolească, dar primarul Leonte Ion n-a voit să țină cont. A intervenit și Diaconu Gheorghe, secretarul de partid. Grigore Ignat a fost doborât la pământ de Matran Ion iar alții au sărit pe Diaconu Gheorghe, care a reușit s-o rupă la fugă.

Ca de obicei, în regimul comunist de vină sunt cei ce-și apără proprietatea. A fost anunțată securitatea și miliția care au trecut la arestări pentru a dovedi "instigatorii". Au fost arestați, printre ei numărându-se: MATRAN Ion, cu fiul lui, MATRAN I. Jean, SURPANU Manole, RAICU Nichita, MADA Ghită, MĂRTINAȘ Nicolae, GĂȚU Mircea, GĂȚU Dumitru, ANDREI Gheorghe. ANDREI Ion...

Duși la Huși, au fost bătuți și o parte din ei trimiși în judecată și condamnați prin Sent. 381/8 mai 1950 pentru instigare. Încă o înscenare a securității.

VLASCA SE MIȘCA

Odată cu colțul ierbii, au răsărit și nemulțumirile țăranilor, provocate de autoritățile comunale care, incitate de activiștii de partid, vroiau să se evedențieze. Comitetul Provizoriu din com. Căscioarele, de pe Neajlov, cu președinta în frunte, a colectat cartofii de la oameni fără să-i plătească, pe cei buni i-a oprit pentru nevoile lor sau îi puneau în vânzare la cooperativă. Datorită acestei cauze, unii s-au retras de pe listele de colectivizare.

În alte comune nemulțumirile se datorează întocmirii proaste a contractelor de cultură (com. Gostinu) sau refuzului de a cultiva bumbac și tutun, care au fost foarte prost plătite. Pe 16 martie au izbucnit nemulțumiri din cauza autorităților locale care nu primeau produse pentru nepredarea cotelor. Când secretarul plasei Vida a venit să le "explice", țăranii au început să strige: "Cooperativa este făcută de noi și nu de Comitetul Provizoriu al plasei. Este capitalul nostru și-l vom reține".

Acești "provizorii" de la comună și plăși, văzând că nu mai sunt ascultați, au apelat la miliție ca să-i facă pe țărani să semneze contractele și să se întocmească acte de trimitere în judecată. Represiunea după planul sovietic își arăta roadele nefaste. Gospodăriile țărănești începuseră să fie înlocuite cu colhozuri, partidele istorice desființate și conducătorii arestați iar regele și familia regală exilați.

Acum, în 5/6 mai 1950, s-a trecut la arestarea tuturor miniștrilor care mai erau în viață, de la Ctitoria României din 1918 până la această dată, în vederea exterminării lor. Peste 2 ani va urma arestarea tuturor prefectilor, primarilor sau alte oficialități administrative din aceeași perioadă și tot în scopul exterminării.

În această atmosferă de teroare și nesiguranță, țărănimea urma să apere cum putea, bazându-se pe forțele ei. Spiritul de împotrivire era unanim, neorganizat și izbucnea unde nici nu te așteptai și se manifestat sub fel de fel de forme.

Țăranul era născut cu dragostea de libertate și pentru pământul moștenit sau câștigat prin munca cinstită, iar acum ajunsese la discreția elementelor școlite de Moscova care lucrau nestingherite de nimeni pentru punerea în aplicare a planului ce le fusese trasat.

"Politica față de mica gospodărie țărănească urmează acest curs pentru a face gospodăria particulară nerentabilă. După aceea trebuie începută colectivizarea. În cazul în care ar interveni o rezistență mai mare din partea țăranilor, trebuie redusă împărțirea mijloacelor de producție și repartizate concomitent cu creșterea obligațiilor de predare a cotelor".

REVOLTA ȚĂRANILOR DE LA BÂRGĂOANI

O comună răsărită, cu oameni gospodari crescuți în religia romano-catolică din regiune, ajunsese sub conducerea unui Șulteș Vasile, soldat căzut prizonier, venit cu Divizia trădătoare condusa de Nicolae Cambrea. Acest neisprăvit, ajuns membru de partid, a trecut la nenorocirea consătenilor, hotărând cu cei de la "raion" din Piatra Neamț, să înființeze colectivul în comună pe 25 iunie 1950. Pentru ziua respectivă, a adus activiști de partid din județ și o formație artistică de la Piatra Neamț. El, primarul, a hotărât să scoată covoarele și băncile din biserica romano-catolică pentru a înfrumuseța adunătura.

Când oamenii lui Șultea s-au dus la biserică, oamenii tocmai ieșeau de la Sf. Slujbă. Evenimentul se petrecea tocmai când începuse și marea teroare asupra bisericii romano-catolice, după ce Msg.Luigi Boga fusese arestat(mort la scurt timp), iar vicarul general de la Iasi ,Mark Glasser, omorât cu cruzime de securitatea din Iași, între expulzarea din 7 iulie a nuntialului apostolic Gerald Patrik O'Hara și a colaboratorilor lui(aflați în anchetă la aceea data.)

În fața încercării de a intra cu forța în biserică, credincioșii au început sa-i huiduiască și să arunce cu pietre în ei, îndreptându-se spre mașinile venite cu activiștii din Piatra Neamț. Atunci, înaintea colhoznicilor, a apărut milițianul Scorocârfa, care a început să tragă cu pistolul.

Au fost anunțate și au venit două camioane cu ostași care, văzând furia mulțimii, s-au retras. Țăranul Gherghelaș Gheorghe a tăiat firele telefonice. După vreo două săptămâni a sosit armată multă, a înconjurat satul, fără ca cineva să mai poată ieși și înre 1 și 4 dimineața au trecut la arestări cu securitatea. Torturați la Roman de Davidovici și Szgal, li s-a înscenat un proces și prin Sent. nr.662/2-08-1950 a T.M. Iasi au fost condamnați următorii:

Darie Gheorghe, țăran fruntaș al satului, care nici nu fusese în sat, bătut până a recunoscut fapte ireale, a fost condamnat la 10ani.

Gherghelaș Gheorghe, reușind să scape a fost condamnat 11 ani și arestat prin trădarea unui consătean, Minac, dintr-o mină unde se aranjase, a trecut prin lagărele de exterminare.

GHERGHELAȘ Nita, soția, după tortura îndurată ca sa-si denunțe soțul, a primit 6 ani și 6 luni. După eliberare, a fost găsită moartă pe câmp, în putrefacție.

IONUȘEL Petru, condamnat la 10 ani, BUDĂU Leon, la 8 ani, PASCARU Mihai, 3 ani, PASCARU Ianos-Ferdinand, la 1 an și 6 luni, ARVU Vasile, la 1 an și doua luni.

Peste 40 de țărani au trecut prin chinurile anchetei.

ALTE PROVOCĂRI ALE AUTORITĂȚILOR

Au pus piciorul și în Țara Moților, în regiunea Câmpeni, Brad, Huedin... De când lumea se știe că moții trăiesc din creșterea vitelor și dogărie. Acum s-a gândit statul sa împădurească platourile, unde se găsea pășunea și să le dea în schimb teren pe râpe unde nu creștea nimic, deci îi lăsa chiar muritori de foame după ce și așa trăiau foarte greu. Aveau casa plină de copii. Chiar unii dintre autorități recunoșteau că moții mănâncă "buruieni" și subnutriția provoca boli numeroase. Aprovizionarea lor se făcea foarte rar și greu și numai pentru cei ce aveau cartele. Ba mai mult produsele vroia statul să le ia pe bani, în timp ce ei cereau alimente și în special porumb.

Din aceste nemulțumiri se vor naște revolte și dintre ei vom găsi pe mulți îngroșând rândurile partizanilor, iar alții vor pleca cu satul întreg la orașe să ceară dreptate și pâine pentru copii! Deci "TALPA ȚARII" era călcată în picioare, nesocotită ca pe timpul lui Horia.

O nouă Hotărâre a Consiliului de Miniștrii îi obligă pe țărani, chiar pe colectivști să predea cotă de lâna, pe 8 Aprilie 1950. La sfârșitul lui Mai 1950 s-au hotărât cotele obligatorii la produsele agricole cu mențiunea că nepredarea în termen de 30 zile atrage închisoarea de la 1 la 12 ani și majorări până la 20%. Sămânța nemulțumirilor fusese aruncată...

Scopul răscoalelor ce au cuprins deodată tot sudul țării cu ocazia treieratului urmărea desființarea sistemului înrobitor al cotelor care loveau în primul rând în familiile cu puțin pământ. Chiar și membrii de partid erau nemulțumiți și se plâneau că atunci când s-au înscris în partid nu li s-a vorbit de colectiv. Au fost odată înșelați și a-cum li se fură pâinea de la gura copiilor.

Dacă aceasta era concluzia la care ajunseseră țărani din com. Buturugeni , judetul Ilfov, membrii de partid din satul Plătărești, com. Podu Pitarului, după 2 săptămâni de la înființarea colectivului, 15 familii de țărani săraci s-au întrunit în ședința și au întocmit un proces verbal prin care precizau că ei, membrii fondatori au hotărât nesiliți de nimeni să se retragă.

Nu trebuie uitat că în cadrul represiunii generalizate fuseseră arestați pe 5/6 Mai 1950, toți Prim miniștri, miniștri, subsecretari de stat, ierarhi ai Bisericii, circa 250 de personalități, printre ei numărându-se Ctitorii României și cei ce luptaseră pentru înfăptuirea ei în 1913 și care mai erau în viață, deoarece comuniștii urmăreau să șteargă orice urmă ce mai amintea de trecutul neamului românesc, de acei ce conduseseră țara spre statul de drept. Acum, în fata abuzurilor de tot felul urmărind înfometarea țărănimii pentru a o subjuga definitiv, aceștia nu au mai putut răbda și ca la o comandă, instinctul de conservare, le-a comandat să refuze predarea cotelor. Odată cu treieratul s-au înființat pe arii, la gura batozelor, activiștii comuniști ca să le ia rodul muncii. Si ca unul, satele au pus mâna pe furci , sape , coase, topoare pe tot ce le-a căzut la îndemână în acel ceas al disperării. Așa s-a întâmplat după 1 Iulie 1950 și așa a durat toată vara pe tot cuprinsul ariilor țărănești. În loc să curgă boabe de grâu, au curs boabe de sânge.

Începutul a fost la Urziceni unde în urma încăierării dintre țărani și activiști, câștigători au fost securistii care au arestat zeci de țărani, numai ei fiind de vină că nu are ce mânca muncitorimea, pătura conducătoare. La ce vor mânca copii, viitorul țării, nu se gândeau decât părinții lor, care pentru aceasta vor apăra și vor mușca cu dinții brazda moștenită din moși-strămoși. O nouă indicație a încurajat pe oamenii securității: Daca vre-un chiabur va face agitație poate fi împușcat pe loc, acolo, ca să știe toți cei care ar îndrăzni să nu predea cotele, că toți vor păți la fel. În comuna Gruiu din Ilfov încăierarea s-a transformat imediat în răscoală. Primarul primise "indicații" să pregătească aria pentru treierat dar mai ales să nu lase nici un bob de grâu țăranilor. Lumea aflase planul diabolic pus la cale și era agitată. Femeile au fost

cele care au lămurit lucrurile. Primarul dăduse ordin de începerea treierii și nici un bob pentru țărani. Ca la o comandă femeile au sărit asupra mecanicului pe care l-au dat jos de pe mașină, rupându-i hainele, bătându-l și stopând treieratul. Printre cei ce îndemneau femeile la acțiune se găseau și comuniștii nemulțumiți, dar căroră le era frica să se manifeste.

Autoritățile au fost alertate de primar și la fața locului județeană de partid Ilfov a trimis doi tovarăși și o tovarășe, toți activiști scoși ca să "analizeze" cauzele stagnării și să ia măsuri. Intrarea tovarășilor a fost făcută în sunetul clopotelor de la biserică ce imediat au adunat vreo 300 de săteni primindu-i pe noii veniți cu brațele întinse. Mașina a fost răsturnată, "trimișii județenii" bătuți de nici nu mai știau pentru ce veniseră și sechestrați în două case de țărani săraci.

Dar satul era mare și toți erau solidari în această acțiune de nepredare a cotelor. În acest timp circa 1.000 de țărani, după datele oficiale au înconjurat sediul comitetului provizoriu, adică primăria și miliția care se găsea tot acolo și au obligat pe funcționari și milițieni să plece din local. Tiranii au intrat înăuntru, făcând "ordine" și izgonindu-i pe cei ce nu vroiau să plece.

În noapte au sosit două plutoane de securitate care au început să tragă și să împrăstie pe cei ce puseseră mâna pe primărie. Arestările și bătăile la fața locului au continuat toată noaptea. O parte din răsculați s-au retras în casele celor doi preoți continuând rezistența, folosind și arme în apărare. Până la urmă au fost arestați împreună cu cei doi preoți. Au fost zeci de arestați și răniți. Liniștea s-a restabilit după părerea securității pe 10 Iulie. Dar liniște n-a mai fost în sat și în comunele din jur.

La Roșiori, în câmpia Mosiștei pe 3 Iulie au izbucnit neînțelegerile și răscoala tot de la cotele de la aria de treierat. Miliția care era în stare de alarmă a intrat în acțiune și a arestat trei țărani. Satul a fost prezent și 300 țărani, tot după cifrele oficiale, au intervenit, au înconjurat Miliția și au eliberat pe cei arestați.

Nici nu apucase bine să se liniștească lucrurile că răscoala izbucnește la 6-7 km. în comuna Drăgoești sat bogat așezat în valea Mosistei, unde oamenii de când se știau avuseseră de toate, un belșug la care contribuiseră și oamenii locului. Pământul lor era un dar ceresc și o moștenire multiseculară. Strămoșii lor, generații după generații se succedaseră și peste ei trecuseră în goană cailor toate semințele flămânde venite din fundul Rusiei. Drăgoeștenii aveau în ființa lor conștiința trecutului mărturisită de săpăturile arheologice care-i plasa în negura istoriei. Despre îndrăzneala și cutezarea lor "ca cei mai bravi și cei mai drepti" Alexandru Macedon a venit să-i pedepsească și ostașii lui i-au urmărit pe malul stâng (al Dunării n.n.) plin de lanuri de grâu atât de îmbelșugate încât n-au putut înainta prin ele decât culcând spicele cu sulile lor lungi ținute de-a curmezișul."

Specialistul forte în înăbușirea revoltei, sublocotenentul Iștoc Ion, șeful securității de la Căciulați, ajutat de plutonierul Anastasiu Fote își făcuseră simțită prezența la Roșiori. Acum le va veni în ajutor sublocot. Tureanu Ilie, tot mecanic de profesie ca Iștoc .

Pe această vatra strămoșească se hotărâse ca pe 4 iulie 1950, chiar la batoză să se anunțe înființarea colectivului și ultimul bob de grâu să rămână pe loc. Primarul comunist -Roșovanu- care nu avea nimic de a face cu satul, înconjurat de activiștii și milițieni din sat a venit la arie să anunțe "noutatea" și mai ales să împiedice pe oameni de a încărca și duce grâul acasă, deoarece totul aparținea colectivului, care acum, aici la arie, cu prima banița lua ființă .Lumea rămăsese mută. Tăcere ca de mormânt. Parcă-i ucisese.

Eugenia-Jeana IVAN își amintește: "Deodată un iureș de împotrivire se ridică din toate piepturile... din toate colțurile. Și cu o voință nepotolită ne repezim, care cum putem, să ne încărcăm grâul. Milițienii ne îmbrâncesc, ne izbesc cu paturile puștilor, cu picioarele...Atunci răscoala se aprinde. Bolovani, cazmale, furci, toate zboară către cei ce reprezentau puterea. Primarul și ajutoarele lui apropiate părăsesc aria, îndreptându-se spre primărie. O parte dintre răsculați îi urmează, în timp ce alții se luptă cu milițienii, încercând să încarce câte ceva..." Dar alții cu ce apucaseră în mână se pornesc după primar, și numărul lor se îngroașe mereu. Peste 500 se adunaseră la chemarea clopotelor celor 2 biserici. Cum intra în primărie, primarul cu ai lui pun pază ca să nu pătrundă nimeni. Eugenia Ivan, la cei 21 de ani, forțează ușa, reușește să pătrundă și se repede la primar care tocmai cerea ajutoare, îi smulge telefonul rupându-i firele. E lovită, caută să pună mâna pe ea, dar reușește să scape și să se ascundă.

.....
In sat își fac apariția ostași călări și milițieni pe motociclete. Oamenii sunt fugăriți pentru a fi prinși.

MATEI Gheorghe, tată a doi copii e bătut, umplut de sânge, ridicat de unde căzuse, împins câțiva metri și împușcat pe la spate... apoi târât în mijlocul uliței principale unde a zăcut câteva zile... Vuietul mașinilor cu întărituri ce își fac apariția, urletele oamenilor prinși, țipetele copiilor după părinți, femeile care blestemă, transformă satul liniștit de ieri într-un adevărat vacarm.

Începe să amurgescă și lumea să se ascundă. Eugenia-Jeana IVAN îngrozită de ce văzuse, se dă tiptil din pod și târându-se pe pământ iese pe câmp și se pierde prin porumb până la Gârla Moștistei pe care o trece în fugă. Un căruțaș cu inimă de creștin a dus-o până-n București, la sora ei și apoi altă noapte la fratele ei. A treia noapte a fost arestată de securitate și aruncată în Jilava. A trecut prin ploaie de pumni, prin înjurături și anchete, învinuită că a declanșat revolta, că a tras clopotele la biserică, până ce anchetatorii i-au luat mâna și i-au purtat-o mângălind o iscălitură care nici nu părea și nici nu era a ei. De la Jilava a ajuns la Mislea.

Naș-Tache GRIGORE a fost arestat, bătut la București și condamnat.

Mișu I.OANCEA avea 17 ani și în seara de 4 Iulie 1950 se ducea spre gărlă, dar trecând pe la primărie a văzut luminile aprinse și lume agităndu-se înăuntru. Probabil vre-o ședință după o zi agitată. Din curiozitate s-a apropiat. Era primarul Rosovanu cu mai mulți militari... discuta cu stâlpii securității, măsurile ce trebuiau luate... pentru liniștirea satului. Erau pregătiți cu lanțuri și cătușe aduse de la Căciulați. Urma să se întocmească lista celor socotiți instigatori și ridicarea lor. Din zbor Mișu a prins că trebuie terminat cu "chiaburii" care se împotrivesc colectivizării ce trebuia înfăptuită imediat, așa cum suna directiva. Imediat Mișu Oancea a zbughit-o și în drum spre casă a mai bătut la câteva uși cu oameni cumsecade să le dea de știre, de ce auzise. Ajuns acasă a intrat pe ușa din dos și nici n-a terminat de spus ce avea, că s-a umplut curtea de milițieni și vocea vătășelului primăriei strigând ba pe tatăl, ba pe fiul cel mare, învățătorul. Ion Oancea, stăpânul casei s-a făcut nevăzut sărind pe fereastră în grădină și mai departe pe câmp. Noaptea se așternuse de-a binelea. Nituș OANCEA a fost prins și socotit între "chiaburii" satului chinuit la Calea Rahovei înainte de condamnare. La strigătele desperate ale vătășelului primăriei a ieșit Ștefan I.Oancea, învățătorul tânăr al satului care nici nu împlinise anul de când venise lângă părinți să le fie și de sprijin și ca să fie folositor satului ca dascăl.

În casă au intrat milițienii, unii uitându-se prin toate ungherele, alții învintându-l până la primărie să dea o declarație. Pentru 5-10 minute și se întoarce. Nu este nevoie să se mai îmbrace. Cum a ieșit pe poartă i s-au pus cătușele la mâini și a fost aruncat într-o dubă, ca un pachet, fiind primul. A mai poposit duba și la alte porți și l-a simțit alături pe consăteanul Manea. Și așa mai departe până a fost dat jos la securitatea din Fierbinți unde deja ajunsese Istoc și-i aștepta nerăbdător; înconjurat de o haită de fiare care se gudurau în jurul lui. Fără să-i întrebe nici măcar cum îi cheamă s-au pus cu bătuta pe ei, la tălpi, peste cap, peste trup, cu pumnii, cu cravașe, cu cizmele, până la leșin. I-au trezit cu apă aruncată din găleți și au asmuțit câinii asupra lor. Fiarele au început să le sfășie îmbrăcămintea ajungând până a înfige dinții în trupurile sângerânde și atunci se făcea simțită autoritatea lui Istoc care striga la fiare: "Nu rupe! Nu rupe!".

Cum miliția a părăsit curtea familiei Oancea, Mișu a luat-o pe urma tatălui dar nu l-a aflat. Ascuns să se odihnească în păpușoi a auzit deodată clopotele celor două biserici vestind primejdia venită peste comună. Și dăngănitul clopotelor era însoțit în noapte de împușcături, de țipete, urlete ce vesteau pârjolul abătut peste capul oamenilor.... A cutreierat câmpul numai noaptea mulțumindu-se să mănânce porumb crud. Îi era teamă să se arate în timpul zilei... până la răzbit foamea și dorul de casă. În urma lui rămăsese mama lui Arghira, cu o soră mai mică, Victoria și un frate de 10 ani handicapat, fără glas și auz.

Când s-a înapoiat după vreo săptămână, totul era pustiu, ușile și ferestrele vraieste de parca trecuseră barbarii și jefuiseră totul... De la niște vecini unde rămăseseră numai bătrânii a aflat că tatăl și învățătorul fuseseră arestați, și că ceilalți toți luaseră drumul Dobrogei... la muncă forțată. Nemaiputând îndura s-a predat și a cerut să fie trimis să lucreze în locul frățiorului handicapat...

Vlad FIERBINȚEANU a fost arestat și chinuit la calea Rahovei, apoi la Gherla.

Lixandru O.IULIAN făcuse războiul de la Lemberg la Rostov și la retragere a reușit pe un cal să treacă Siretul și în apropiere de Ploiești rușii i l-au luat lăsându-i în schimb viața. Dar din nou, pentru tară a pornit până în munții Tatra și la întoarcere drumul l-a făcut pe jos timp de o lună. Și-a format o gospodărie, o familie și acum în luna lui Cuptor a spus în fața primăriei că nu înțelege de ce "ni se ia tot. De ce nu suntem liberi să ne bucurăm de pământul și munca noastră." A fost pus în cătușe, aruncat într-un camion, grămadă unul peste altul și descărcați la Jilava. Chinuit în hrubele de acolo timp de 9 luni și socotit "șef de rebeliune" i s-au repartizat 5 ani. A ajuns la Peninsula până la desființarea canalului când pe 20 Iulie 1953 a plecat la Aiud și de acolo pe 1 Martie 1954 a luat drumul minei de plumb de la Baia Sprie de unde s-a eliberat la capătul celor 5 ani de cruntă teroare, istovit și zdrobit. Și-a continuat viața, dar nu a intrat în colectiv.

Florea Vulpoi arestat, chinuit și condamnat a ajuns la Gherla.

Petre STOIAN Ghimpe tot pentru țară făcuse frontul să salveze pământul Basarabiei și Bucovinei furat de ruși. Căzuse prizonier și trecuse prin iadul bolșevic de unde tocmai se întorsese... Dar pe 6 Iulie alături de consăteni a încercat să apere pâinea și pământul ce rodea, a fost socotit instigator, i s-au pus cătușe și aruncat în camion a trecut prin alt infern până a ajuns tot la închisoare, de data aceasta la "frații comuniști români."

Tudorică ANDREI, chinuit la securitatea din calea Rahovei și condamnat.

Tache IVANESCU, născut în 1890, omul cel mai tăcut, cel mai blajin din sat, a fost încătușat, i s-au repartizat 10 ani și dus la Gherla. A fost omorât pe 29 Iulie 1952, în timpul reeducării ....

Tănase STANCU, arestat, condamnat prin Jilava, Rahova și Gherla.

Zenebia I. DIACONESCU a fost arestată de la București și chinuită prin securitatea din calea Rahovei și Jilava pentru legaturile ce le avea în Drăgoești.

Ion OANCEA, care fusese între fruntașii satului, arestat după ce reușise să fugă de acasă, a trecut prin chinurile securității și i s-au dat 10 ani trimițându-l la Gherla unde s-a întâlnit cu feciorul cel mare condamnat 5 ani.

Dinu NICULAE, arestat a ajuns în Rahova unde i-au înscenat proces.

Vlad Matei, gospodar al satului Drăgoești arestat în timpul revoltei țărănești, trecut prin chinurile de la Rahova, Jilava a ajuns la Gherla.

Ștefan OANCEA, învățătorul scăpat din ghearele lui Istoc a ajuns în "fabrica de schilodit și înscenat procese" a lui Teodor Sepeanu, șeful securității Capitalei care intrase în ultimul an de "muncă" înainte de a fi dat afara și închis și el. Ștefan OANCEA a primit 5 ani și a trecut prin Jilava, Gherla, Poarta Alba și Stadionul de la Constanta. După eliberare nu i s-a mai dat voie nici măcar să pună piciorul în școala.

Constantin C.MATEI, membru comunist a fost chinuit și condamnat ca instigator.

Radu Vasile LUMÂNARE, tatăl a trei copii se afla cu treburi la București, la o verișoară în Vitan. Pe 7 Iulie 1950 s-a oprit la poarta duba, i-a pus ochelari negri și cătușe, s-a trezit pe str. Polona, în casa lui V.Brătianu unde se instalase o secție a securității și au început să-l întrebe ce caută acolo, de ce a venit... Și bătaia a început, mai rău ca la hoții de cai, de nu mai putea să meargă, era mutat cu pătura. Corpul era zdrobit de bătaie, cizme, tocuri de pistol.... Odată încheiată "ancheta" a ajuns la Jilava de unde a pornit în "turneu" pe altă lume. La Gherla a aflat că are 6 ani. La Baia Sprie s-a afundat până la orizontul 12 până într-o zi din Iulie 1954 când s-a alăturat greviștilor pentru îmbunătățirea condițiilor de viață. Pe 26 Oct. 1956 a ieșit la lumină îndreptându-se spre Dobrogea unde-i trudea din greu familia deportată.

Mihăilă G.TUDOR, arestat, dus prin chinuri la București și condamnat.

Vasile OANEA, de 25 ani, tatăl unui copil de 4 ani și al altuia de câteva luni născut chiar pe 7 Iulie 1950, în timpul revoltei țărănești, a fost chemat la primărie unde-l aștepta Istoc, avansat locotenent după isprăvile din Iulie, care cum l-a văzut l-a pus să-și dea jos curelele de la opinci, a început să-l lovească peste față fără să-l întrebe nici măcar cum îl cheamă, l-a dat cu capul de pereți și după ce i-a pus o cârpă peste ochi l-a legat cu mâinile la spate și i-a spânzurat capul de un cui ca să nu miște. Au urmat alți nefericiți care au îndurat aceleași suferințe și umilințe până ce Istoc și-a făcut norma, și a plecat. În schimb a sosit duba care i-a încărcat și legați la ochi și la spate au pornit la drum. Ajunși pe Calea Rahovei au fost descărcați pe "moșia" lui Teodor Sepeanu unde au fost luați în primire și azvârliți prin celule. Într-una în care au intrat au scos 2 morți ca să le facă loc și s-a pornit ancheta după 6 luni de la revoltă, și chinurile, și bătăile de zi și noapte nu au încetat până s-a înscenat procesul. Probabil nu făcuseră "norma" cu cei din vară. Și condamnarea a fost urmată de drumul infernului. La intrare a avut 84 de kg., iar la eliberare cifrele s-au inversat, și pe lângă alte beteșuguri vai de inima lui. Vai și de chinurile Floarei Oancea care rămăsese acasă fără să aibă ce să dea la copilași de mâncare. Cel mare îmbolnăvindu-se mai rău decât maică-sa.

Costică Paraschiv TACHE dus la. București, chinuit și condamnat.

ALTI CĂLĂI CARE I-AU SCHINGIUIT ÎN CAPITALA ȚĂRII ȘI AU ÎNSCENAT PROCESELE

SEPEANU Teodor, născut pe 23 Oct. 1914 în București, fiul lui Bazil și Frida, domiciliat în București pe Bd.Dacia nr.10.B. angajat în siguranță după 6-03-1945 a torturat pe cei arestați pe 8 Noiembrie 1945 și a excelat în schingiuirea și anchetarea celor din înscenarea procesului de la Tămădău. A continuat activitatea criminală după 1948 când a devenit locot. col. de securitate și director al Securității Capitalei înscenând sute de procese. În 1950-51 s-a ocupat și cu coordonarea reeducării studențești de la Pitești și Gherla. Pentru complicitate la crimele comise acolo a fost arestat pe 13 Martie 1953 și condamnat prin Sentința nr.101/16-04-1957 la 8 ani.